

РЕШЕНИЕ

№ 2986

гр. София, 04.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 28.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **3323** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.117 и сл. КСО

Образувано е по жалба на П. Б. М. от Г.В. Т. срещу Решение №26/22.03.2010 година на Подуправител на Н. – Г.С..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност и неправилност на обжалваното решение. Иска се неговата отмяна.

В съдебно заседание, оспорващият П. Б. М. от Г.В. Т. редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител. В писмена молба изразява становище за незаконосъобразност на оспореното решение.

Ответникът по оспорването- Подуправител на Н.-Г.С., редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Административен съд С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, А.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

С Разпореждане от 14.01.2009 година на Директор на Дирекция "Европейска интеграция и международни договори" на оспорващия М. е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст в размер на 113.60 лева.

С Разпореждане от 12.06.2009 година, на Директор на Дирекция "Европейска интеграция и международни договори" на оспорващия е преизчислена пенсията за осигурителен стаж и възраст в размер на 343 лева.

С Разпореждане от 26.11.2009 година на Ръководител "Пенсионно осигуряване при Дирекция "Европейска интеграция и международни договори" на оспорващия е отказано да се възобнови личната му пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

Разпореждането е връчено по пощата с обратна разписка на 08.12.2009 година на

оспорващия.

Срещу това разпореждане, оспорващият М. на 26.02.2010 година депозирал жалба до Управителя на Н.- Г.С..

С Решение №26/22.03.2010 година Подуправител на Н.- Г.С. оставил без уважение жалбата на М. срещу оспореното разпореждане от 26.11.2009 година.

Решението е връчено по пощата с обратна разписка на 29.03.2010 година на оспорващия.

По делото е приложено заверено копие на цялата административна преписка.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд-С. град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, жалбата е основателна, но не по изложените в нея съображения.

Оспореното Решение №26/22.03.2010 година на Подуправител на Н.- Г.С. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,А.1 АПК, и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.148 АПК/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Разпоредбата на чл. 117, А.4 КСО е предоставила правото и задължението на Управителя на Н. да се произнася по жалби срещу разпореждания за пенсии, отпуснати по международни спогодби. Наред с това, разпоредбата на чл.37,А.2 от КСО постановява, че Управителят на Националния осигурителен институт действа от името на института, организира и ръководи дейността му и го представлява пред всички физически и юридически лица в страната и в чужбина, а при отсъствие на управителя неговите функции се изпълняват от подуправителя, като подуправителят може да изпълнява функции, които са му възложени от управителя/аргумент от разпоредбата на алинея три на същия текст/.

Анализирайки текстовете на посочените разпоредби е видно, че Подуправителят на Н. може да изпълнява възложени му функции от Управителя на Н. само и единствено когато управителят отсъства, респективно на това само тогава, когато са му възложени такива. Възлагането обаче винаги се осъществява с надлежен и нарочен акт- Заповед за възлагане на функции или Заповед за заместване на Управителя, а в настоящия случай такава не е представена. Нещо повече дори- в Молбата от 29.07.2010 година, депозирана от страна на процесуалния представител на ответника изрично е посочено, че в действителност, когато е издадено процесното решение, Управителят на Н. е отсъствал, но заповед за заместване не може да представи. Заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице-ТР№ 4 ОТ 22.04.2004 Г. ПО АДМ. Д. № ТР-4/2002 Г., ОСС НА ВАС. След като липсва надлежно овластяване/ предоставяне на възложени функции/ от страна на Управителя на Н. на подуправителя, то това безспорно води до липса на компетентност у издателя на процесното решение, което води до неговата нищожност. В най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси, и с оглед издаването на юридически/административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за

осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първото основание за оспорване на административните актове-чл.146,т.1 АПК, защото нищожният административен акт не поражда правни последици за адресата си.Липсата на компетентност у издателя на оспореното решение обуславя неговата нищожност и предпоставя обявяването и,а оттам и изпращането на административната преписка за ново произнасяне на компетентния орган- Управител на Н.- Г.С..

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.

Воден от гореизложеното, Административен съд С.- град

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА НА Решение №26/22.03.2010 година на Подуправител на Н. – Г.С..

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ НА КОМПЕТЕНТНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН ОРГАН- УПРАВИТЕЛ НА Н.. НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,А.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА КАСАЦИОННО ОБЖАЛАВАНЕ В 14 ДНЕВЕН СРОК ОТ ПОЛУЧАВАНЕ НА ПРЕПИС ОТ СЪЩОТО ПРЕД ВАС НА РЪ,СЪГЛАСНО РАЗПОРЕДБАТА НА ЧЛ.211 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: